

Nytt håp?

— AV —

Lars Wangensten-Berge

Hånden på hjertet: Hvem tror på FN's evne til å skape en bedre verden? Hvem tror på de fire stormakters gjentatte konferanser for å forberede freden? Hvem tror at øst og vest noensinne kan enes? Hvem tror at Gerhardsen og Hambro kan samarbeide? Hovedpersonene tror det neppe selv, og vi andre enda mindre. Hva skal vi så vente oss? En ny krig, — den siste? Det er mange som i tidens løp har håpet og bedt om at «denne krigen må være den siste». Det er sannsynlig at vi blir bønnhørt i så måte neste gang. — De som ikke har vært helt opslukt av arbeidet for å sikre sig og sine en anstendig begravelse, vil imidlertid ha lagt merke til en liten stråle av håp ute fra den store verden: En ideologi som kan redde oss fra undergangen, holder på å bre sig. Det er ingen ny filosofi. Det er kort og godt en 2000 år gammel lære uttrykt i det 20. århundres sprog. For oss betyr det kristendommen uttrykt i vår tids sprog, og gjort aktuell i vårt eget liv hver dag i uken, ikke bare om søndagen. Det er Moralsk Oprustning.

Denne bevegelsen arbeider nu intenst i ca. 60 forskjellige land. Den holder også en verdenskonferanse i Caux i Sveits i sommer. Moralsk Oprustnings konferanser er de eneste konferanser i verden som deltagerne forlater med tro på fremtiden. Og de spørsmål som har vært behandlet, har ikke vært av de letteste. For å nevne et par:

- 1) Hvordan kan det skapes et sunt familieliv som basis for et sunt nasjonalt liv?
- 2) Hvordan kan konfliktene i industrien løses?
- 3) Hvordan kan det skapes et grunnlag for Europas og verdens enighet?

Jeg nevner bare disse tre spørsmålene for å vise hvilket plan konferansen arbeider i. Det viser sig at hvert eneste problem vi har å kjempe med idag, og som truer med å styrte verden i grus, må føres tilbake til *moralsk svikt hos enkelt-mennesket*. — Det er ikke arbeidernes moralske svikt det dreier sig om, ikke arbeidsgivernes svikt, ikke Tysklands svikt, ikke Russlands eller Amerikas, men din og min moralske svikt. Svaret på alle tidens problemer er dette ene: Jeg må begynne å rydde op i mig selv og bli et anstendig menneske. Jeg må ikke vente på at de andre skal begynne. Det er nettop årsaken til krisen at vi venter de andre skal forandre sig og bli bedre mennesker. Det er du og jeg som skal begynne. Og begynner vi ikke selv, er vi direkte medansvarlige i katastrofen. Enten er jeg en del av gjenopbygningen eller jeg er en del av krisen. Noe annet alternativ gis ikke. Du har ingen rett til å legge skylden på andre så lenge du ikke selv vil ofre noe for å gjøre tilstanden bedre. — I folkestyrte land er det folket som styrer og ikke regjeringen. Og folket det er du og jeg.

Tro nu ikke at Moralsk Oprustning rekrutteres av blåøide speidergutter og søndagsskolelærerinner, sånne snilde mennesker som alle liker og som ingen ting forstår av det som er «denne verdens hårde virkelighet». Da hadde ikke general Clay sendt 400 ledende tyskere til Caux i sommer. Da hadde ikke specialfly med amerikanske senatorer og kongressmenn

gjort turen over havet til Caux. Da hadde ikke statsmennene fra alle verdens kanter møtt hverandre i dette europeiske centrum for Moralsk Oprustning. Og da hadde ikke den virkelighetsnære formann for finansutvalget i det danske folketing uttalt: «Jeg har lært meget her i Caux. Og jeg vil gjøre mitt beste for å anvende det i mitt arbeide i finansutvalget og i mitt hjem.»

Det kunde citeres rekker av verdens betydelige menn idag, men det vilde føre for langt. — Det gir stoff til ettertanke for oss her hjemme. Og heldigvis begynner våre ansvarlige menn å forstå det. Men vi har ikke lang tid til å tenke oss om. Krisen nærmer sig uhyggelig fort. Det blåses til kamp igjen. Denne gangen til kamp mot materialismens kvelende strupetak på demokratiet, i vårt eget land — i vårt eget sinn. Dette blir en fortsettelse av den kampen vi kjempet i 5 lange år. Vi viste den gangen at vi kunde samle oss til en forsvarskamp. Skal vi nordmenn ennu en gang bli pekt på som eksempel ute i verden? Har vi ennu evnen til å ofre for vår frihet? For nu kreves det offer igjen — et større offer enn sist. Hva skal ofres nu? Vår selvoptatthet, vår egoisme, våre særinteresser — alt det som hindrer oss i å arbeide sammen — alt det som stenger utsynet for oss så vi ikke ser Guds plan med hver eneste en av oss. —

Vårt høit besungne demokrati er pill råttent. Ikke systemet — det er godt nok — men de som fyller systemet, «demokratene», du og jeg. Vi kaller oss demokrater og glemmer at det er en betegnelse som forplikter. En demokrat som ikke er lovlydig er en selvmotsigelse. Hvem er lovlydig idag? I de store tingene er vi pent nødt til å være noenlunde lov-